

KAPITEL ET

Call foretog nogle sidste småjusteringer ved sin robot, lige før han sendte den i “ringen” – en del af garagegulvet, der var afmærket med blåt kridt. Det var kamppladsen for de robotter, som han og Aaron møjsommeligt havde bygget af bildele, metalmagi og en masse gaffatape. Den ene robot ville på tragisk vis blive reduceret til skrot på det benzinmættede gulv, og den anden ville stå sejrrig tilbage. Den ene ville rejse sig i triumf, den anden ville fejle. Den ene ville ...

Aarons robot tøffede frem. En af dens små, korte arme skød ud, vippede op og ned og halshuggede Calls robot. Gnister stod ud i luften.

“Det var ikke fair!” råbte Call.

Aaron fnøs. Han havde en udtværet plet på den ene kind, og håret strittede lige op, efter at han i frustration havde ladet fingrene glide gennem det. North Carolinas ubønhørlige sol havde gjort ham solbrændt og givet ham fregner på kinderne. Han lignede slet ikke den belevne makar, der havde brugt den

foregående sommer på havefester og hyggesnak med kedelige, betydningsfulde voksne.

“Jeg er bare bedre til at bygge robotter, end du er,” sagde Aaron roligt.

“Nå, så det er du?” svarede Call og koncentrerede sig. Hans robot begyndte at bevæge sig. Langsomt til at starte med, men så hurtigere og hurtigere, i takt med at dens hovedløse krop blev genoplivet af metalmagi. “Tag den!”

Calls robot løftede den ene arm, og en kaskade af ild stod fra den som vand fra en vandslange og oversprøjtede Aarons robot, der begyndte at ryge over det hele. Aaron prøvede at påkalde sig vandmagi for at slukke ilden, men for sent – der var ild i gaffatapen. Hans robot sank sammen i en rygende bunke.

“Whu-huu!” jublede Call – han havde aldrig taget sin fars formaninger om at være en god vinder til sig. Havoc, Calls kaos-ramte ulv, vågnede pludselig op, da en gnist landede i hans pels, og han begyndte at gø.

“Hey!” råbte Calls far, Alastair, der kom løbende ud af huset og så sig om med et lettere vildt blik. “Ikke så tæt på min bil! Jeg har lige repareret den.”

På trods af farens skældud følte Call sig godt tilpas. Det havde han gjort hele sommeren. Han var ovenikøbet holdt op med at give sig selv ondskabspoint. Verden troede, at Alastair havde overvundet Dødens Fjende, Constantine Madden. Det var kun Alastair, Aaron, Tamara og Jasper deWinter – Calls ærkefjende, der nu var en form for ven – som kendte sandheden. Nemlig at Call *var* den genfødte Constantine Madden, men uden hans minder og forhåbentlig uden hans hang til ondskab.

Eftersom verden troede, at Constantine var død, og Calls venner var ligeglade, havde Call ingen problemer. Og selv om Aaron var makar, kunne han begynde at lave sjov med Call

igen. De skulle snart tilbage til Magisterium, og denne gang som bronzeårselever, hvilket betød, at de skulle i gang med noget totalt fed magi – kampbesværgelser og flyvemagi.

Alt var bedre. Alt var fantastisk.

Og – oven i det – var Aarons robot et rygende vrage.

Call havde svært ved at forestille sig, at tingene kunne blive meget bedre.

“I husker forhåbentlig,” begyndte Alastair, “at der er fest på Konsilium i aften. I ved ... til jeres ære.”

Aaron og Call så forfærdede på hinanden. Det havde de selvfølgelig glemt. Dagene var forsvundet i en dis af skateboards og is og film og computerspil, og de havde begge to fortrængt, at Forsamlingen af Magere holdt fest på Konsilium for at fejre, at Dødens Fjende var overvundet efter tretten lange års kold krig.

Forsamlingen havde valgt at hylde fem mennesker: Call, Aaron, Tamara, Jasper og Alastair. Det var kommet bag på Call, at hans far havde indvilliget i at tage med – Alastair havde hadet magi, Magisterium og alt, der havde med magerne at gøre, så længe Call kunne huske. Call havde Alastair mistænkt for udelukkende at tage med for at se Forsamlingen klappe af Call og medgive, at han stod på de godes side. At han var en helt.

Call sank en klump og var pludselig nervøs. “Jeg har ikke noget at tage på,” protesterede han.

“Det har jeg heller ikke.” Aaron så forskrækket ud.

“Jamen, Tamara og hendes familie købte jo alt det der smarte tøj til dig sidste år,” huskede Call ham på. Tamaras forældre havde været så begejstrede for, at deres datter var ven med en makar – en af de sjældne magere, der kunne kontrollere kaosmagi – at de på det nærmeste havde adopteret Aaron, indlogeret ham i deres hus og brugt penge på hans dyre frisurer, tøj og fester.

Call fattede stadig ikke, hvorfor Aaron havde bestemt sig for at tilbringe sommerferien hos ham og ikke hos familien Rajavi, men Aaron havde været fast besluttet.

“Det er blevet for småt,” svarede Aaron. “Jeg har ikke andet end jeans og T-shirts.”

“Og det er derfor, vi skal ud at shoppe,” sagde Alastair og holdt bilnøglerne op. “Kom så, drenge.”

“Tamaras forældre tog mig med i Brooks Brothers,” sagde Aaron på vej hen mod Alastairs samling af renoverede biler. “Det var ret underligt.”

Call tænkte på deres lillebitte lokale indkøbscenter og grinede. “Vær forberedt på en anden form for underligt,” sagde han. “Vi skal rejse tilbage i tiden helt uden brug af magi.”

↑ ≈ △ ○ @

“Jeg tror, jeg er allergisk over for det her stof,” sagde Aaron foran det store spejl bagest i JL Dimes. Man kunne købe alt i JL Dimes – traktorer, tøj og billige opvaskemaskiner. Det var også her, Alastair købte sine arbejdsoverall. Call hadede stedet.

“Du ser fin ud,” sagde Alastair, der havde fået fat i en støvsuger på vej gennem forretningen og nu var ved at undersøge den, sikkert for at finde reservedele. Han havde også fundet en jakke til sig selv, men endnu ikke prøvet den.

Aaron kastede endnu et blik på det foruroligende blanke, grå jakkesæt. Buksebenene posede om anklerne og reverset mindede Call om hajfinner.

“Okay,” sagde Aaron spagt. Når nogen købte noget til ham, opfattede han det altid som en stor tjeneste. Han havde hverken penge eller forældre, der kunne købe ting til ham. Han var altid taknemmelig.

Både Aaron og Call havde mistet deres mødre. Aarons far levede stadig, men sad i fængsel, og det ville Aaron helst ikke have, at andre vidste. Call syntes ikke, det var noget særligt, men det var sikkert, fordi hans egen hemmelighed var langt større.

“Jeg ved ikke rigtig, far,” sagde Call og skulede til spejlet. Han havde et mørkeblåt polyestersæt på, som strammede under armene. “Det er måske ikke lige vores størrelse.”

Alastair sukkede. “Et jakkesæt er et jakkesæt. Aaron kommer til at passe sit, når han vokser lidt. Og dit ... tja ... måske skal du prøve noget andet. Det nytter ikke at købe et sæt, du kun kan passe i aften.”

“Jeg tager lige et billede,” sagde Call og fandt telefonen frem. “Tamara kan give os et godt råd. Hun ved, hvad man skal have på til de her opstyltede mager-fester.”

Der lød et sus, da Call sendte Tamara billedet. Få sekunder efter svarede hun: *Aaron ligner en bondefanger, der er blevet ramt af en krympestråle, og du ligner en, der går i katolsk drengeskole.*

Aaron læste med over Calls skulderpude og skar ansigt.

“Nå, hvad skriver hun?” spurgte Alastair. “Vi kan tape benene op. Gøre dem kortere.”

“Eller,” sagde Call, “vi kan gå i en anden butik og ikke gøre os selv til grin over for Forsamlingen.”

Alastair så fra Call til Aaron og overgav sig med et suk. Han stillede støvsugeren tilbage. “Okay. Lad os komme af sted.”

Det var en lettelse at komme ud af det indelukkede, overophedede indkøbscenter. Efter en kort køretur befandt Call og Aaron sig uden for en genbrugsbutik, der solgte alle mulige vintageting, lige fra dækkeservietter til kommoder og symaskiner. Call havde været der før sammen med sin far og kunne godt huske, at ejeren, Miranda Keyes, elskede vintagetøj. Hun gik ikke i andet og tog sjældent hensyn til, om farver og snit

matchede. Derfor gik hun ofte rundt i deres lille by i strutskørt, langskaftede lakstøvler og en top med pailletter og et mønster af vrede katte.

Men det vidste Aaron ikke. Han så sig om og smilede tøvende, og Calls humør dalede et par grader. Det her ville blive endnu værre end i JL Dimes. Det, der havde virket sjovt til at starte med, gav ham nu en smule kvalme. Han vidste, at hans far var "excentrisk" – en pæn måde at sige "skør" på – og det havde han aldrig rigtig taget sig af, men det var ikke i orden, at Aaron også skulle se "excentrisk" ud. Hvad, hvis Miranda kun havde jakkesæt i rødt fløjel eller noget, der var endnu værre?

Det var slemt nok, at Aaron hele sommeren havde drukket limonade lavet af pulver i stedet for af friske citroner som hos Tamara, at han havde sovet på en feltseng, som Alastair havde stillet ind på Calls værelse, at sprinkleren, han var løbet igennem, var lavet af en vandslange gennemhullet med en kniv, og at han havde spist almindelige, kedelige cornflakes til morgenmad i stedet for æg tilberedt af en kok, præcis som han ville have dem. Hvis Aaron dukkede op til festen og så tåbelig ud, kunne det være dråben, der fik bægeret til at flyde over. Call risikerede en gang for alle at tabe kampen om at være hans bedste ven.

Alastair steg ud af bilen. Fuld af bange anelser fulgte Call efter ham og Aaron ind i butikken.

Jakkesættene hang bagest i lokalet, bag bordene med sære messinginstrumenter og en jadeskål fyldt med rustne nøgler. Butikken mindede meget om Alastairs egen butik – der hed Nu og Da – bortset fra at der hang silketørklæder og jakker med pelskraver ned fra loftet. Alastair havde specialiseret sig i mere mekaniske antikviteter. Miranda kom ud fra baglokalet og talte lidt med Alastair om det, hun havde haft med hjem

fra Brimfield – et enormt antikvitetsmarked oppe nordpå – og hvem hun havde set. Calls gru voksede.

Omsider nåede Alastair frem til at fortælle hende, hvad de havde brug for. Hun sendte de to drenge et skarpt, vurderende blik, som om hun kiggede direkte igennem dem og så noget andet. Hun gjorde det samme ved Alastair og kneb øjnene let sammen, før hun forsvandt ud bagved.

Aaron og Call morede sig med at gå rundt i butikken og finde underlige ting. Aaron fandt et vækkeur formet som Batman, der sagde "VÅGN OP, BOY WONDER", når man trykkede på knappen, og Call havde opdaget en sweater af sammen-tapede slikkepinde, da Miranda nynnende dukkede op igen med en stak tøj, som hun lagde på disken.

Det første, hun fandt, var en blazer til Alastair. Den var vist af satin med et fint, dybgrønt mønster og et blankt kantbånd af silke. Den var gammel og underlig, men ikke på en pinlig måde.

"Og så," sagde hun og pegede på Call og Aaron, "er det jeres tur."

Hun rakte dem hver et sammenfoldet hørjakkesæt. Aarons var flødefarvet, og Calls var duegråt.

"Samme farve som dine øjne, Call," sagde Miranda og så godt tilfreds ud, mens Call og Aaron tog jakkesættene på ud over deres shorts og T-shirts. Hun klappede i hænderne og gjorde tegn til dem om at se sig i spejlet.

Call stirrede på sit spejlbillede. Han vidste ikke meget om tøj, men jakkesættet passede, og han så ikke bizar ud. Snarere voksen. Og det samme gjorde Aaron. De lyse farver fremhævede deres solbrændte hud.

"Er der en særlig anledning?" spurgte Miranda.

"Det kan man godt sige." Alastair lød glad. "De skal begge have overrakt en pris."

“For ... øhm ... særlig samfundstjeneste,” sagde Aaron. Han mødte Calls blik i spejlet. Det var næsten sandt, bortset fra at samfundstjeneste som regel ikke bød på halshugninger.

“Herligt!” sagde Miranda. “I ser flotte ud begge to.”

Flotte. Call havde aldrig betragtet sig selv som flot. Aaron var den flotte. Call var lille og haltede og havde et alt for intenst og markeret ansigt. Men folk, der ville sælge en noget, var vel nødt til at sige, at man så pæn ud. Efter en pludselig indskydelse fandt Call sin telefon frem, tog et foto af sit og Aarons spejlbillede og sendte det til Tamara.

Et minuts tid senere kom svaret. *Sejt* – sammen med en gif af en, der overrasket faldt ned af en stol. Call kunne ikke lade være med at grine.

“Har de brug for andet?” spurgte Alastair. “Sko, mancheknapper ... ja, hvad som helst?”

“Ja, skjorter selvfølgelig,” svarede Miranda. “Jeg har også mange pæne slips ...”

“Du behøver ikke købe mere til mig, mr. Hunt,” sagde Aaron forlegent. “Det gør du virkelig ikke.”

“Årh, det skal du ikke tænke på,” sagde Alastair med en overraskende let klang i stemmen. “Miranda og jeg er i samme branche. Vi laver en byttehandel.”

Call så på Miranda og opdagede, at hun smilede. “Du har en lille victoriansk broche i butikken, som jeg har et godt øje til.”

Alastairs ansigtsudtryk stivnede en smule, men mildnedes så i et grin. “Jamen, så skal vi i hvert fald også have mancheknapper. Og sko, hvis du har det.”

Da de forlod butikken, var det med store poser fyldt med tøj, og Call havde det rimelig godt. De kørte hjem og havde dårligt tid til at tage brusebad og rede håret. Alastair dukkede frem fra soveværelset og stank af gammel barbersprit, men han så smart

ud i sin nye jakke og et par sorte bukser, som han måtte have gravet frem bagest i skabet. Han begyndte mumlende at lede efter sine bilnøgler. Call kunne knap nok genkende sin far, der altid arbejdede iført tweed og denim-overalls, den far, der havde hjulpet dem med at bygge robotter af bildele hele sommeren.

Han lignede en fremmed, hvilket fik Call til at tænke over, hvad fremtiden ville bringe.

Hele sommeren havde han været rimelig tilfreds med Dødens Fjendes endeligt. Constantine Madden havde været død i årevis, men han havde været præserveret i en uhyggelig grav, hvor han ventede på at få sin sjæl tilbage. Men eftersom ingen vidste det, havde magerne ventet på, at Constantine skulle starte tredje magerkrig igen. Da Callum havde taget Fjendens afhuggede hoved med tilbage til Magisterium som endegyldigt bevis på, at han var død, havde samtlige magere udstødt et lettelsens suk.

Men de vidste ikke, at Constantines sjæl stadig levede – i Call. I aften ville magerens samfund rent faktisk fejre Dødens Fjende.

Selv om Call ikke havde lyst til at gøre nogen ondt, var faren for tredje magerkrig ikke drevet over. Constantines næstkommanderende, mester Joseph, havde kontrollen over Constantines hær af kaos-ramte. Han havde den stærke alkahest, der kunne tilintetgøre kaosmagere som Aaron – og Call. Hvis han blev træt af at vente på, at Call skulle slutte sig til ham, ville han måske angribe på egen hånd.

Call sank ned at sidde ved køkkenbordet. Havoc, der havde ligget og sovet under det, så op med sine foruroligere, roterende øjne, som om han fornemmede Calls kvaler. Det burde have gjort Call i bedre humør, men han følte sig faktisk mere elendig til mode.

Han kunne næsten høre mester Josephs stemme: *Godt klarer! Du har fået samtlige magere til at sænke paraderne, Call. Du kan ikke undslippe din natur.*

Han skubbede bestemt tanken fra sig. Det meste af sommeren havde han forsøgt at lade være med konstant at tjekke, om han udviste tegn på, at han måske var ved at blive ond. Det meste af sommeren havde han sagt til sig selv, at han var Callum Hunt, opfostret af Alastair Hunt, og at han ikke ville begå de samme fejl som Constantine Madden. Han var en anden person. Det *var* han.

Lidt efter kom Aaron ud af Calls værelse og så smart ud i sit flødefarvede jakkesæt. Hans lyse hår var redt tilbage, og selv manchetknapperne skinnede. Han så lige så glad ud som i designertøjet, han havde fået af Tamaras familie.

Eller han så i det mindste glad ud, indtil han fik øje på Call og derefter kiggede på ham en ekstra gang.

“Er der noget galt?” spurgte han. “Du ser lidt grøn ud. Du har ikke lampefeber, vel?”

“Jo, måske,” svarede Call. “Jeg er ikke vant til, at folk ser på mig. Jeg mener, folk ser på mig på grund af mit ben nogle gange, men det er ikke *søde* blikke.”

“Prøv at forestille dig det som afslutningsscenen i *Star Wars*, hvor alle jubler, og prinsesse Leia giver Han og Luke en medalje.”

Call hævdede det ene øjenbryn. “Hvem skal være prinsesse Leia? Mester Rufus?”

Mester Rufus var lærer for deres lærlingegruppe på Magisterium. Han var stejl, gnaven og klog og havde en hel del flere grå hår end prinsesse Leia.

“Senere på aftenen,” sagde Aaron alvorligt, “tager han guldbikini på.”

Havoc gøede. Alastair stak triumferende bilnøglerne i vejret. "Hjælper det, hvis jeg fortæller jer, at aftenen bliver kedelig og begivenhedsløs? Festen skal være til ære for os, men jeg lover jer, at den hovedsageligt bliver afholdt, så Forsamlingen kan lykønske sig selv."

"Det lyder, som om du har deltaget i sådan nogle fester før," sagde Call og rejste sig fra bordet. Han glattede ængsteligt sit jakkesæt – hør krøllede så nemt. Han kunne ikke vente med at få jeans og T-shirt på igen.

"I har set det armbånd, Constantine bar, da han var elev sammen med mig på Magisterium," sagde Alastair. "Han vandt en masse priser og præmier. Det gjorde alle i vores læringsgruppe."

Call havde ganske rigtigt set armbåndet. Alastair havde sendt det til mester Rufus, kort efter Call var startet på Magisterium. Alle elever fik et armbånd af læder og metal. Metallet blev udskiftet i starten af hvert skoleår, og armbåndet blev også prydet med sten som symbol på særlige bedrifter eller talenter. Der var flere sten på Constantines end på noget andet, Call havde set.

Call rørte let ved sit eget armbånd. Det var stadig prydet med andetårselevernes kobberplade, og ligesom på Aarons glimtede en sort makarsten. Da Call lod hånden falde, fangede han Aarons blik, og han kunne se, at Aaron vidste, hvad han tænkte på – her stod han og skulle æres for gode gerninger, og så var det bare med til at gøre ham mere og mere som Constantine Madden.

Call blev revet ud af sine dystre tanker, da Alastair raslede med bilnøglerne. "Kom," sagde hans far. "Forsamlingen bryder sig ikke om, at æresgæsterne kommer for sent."

Havoc fulgte efter dem til døren, så satte han sig med et

bump og peb let. "Må han komme med?" spurgte Call sin far på vej ud ad døren. "Han skal nok opføre sig pænt. Og han har også fortjent en medalje."

"Det kan der slet ikke være tale om," sagde Alastair.

"Er det, fordi du ikke stoler på ham, når Forsamlingen er i nærheden?" spurgte Call, men ønskede pludselig ikke at høre svaret.

"Det er, fordi jeg ikke stoler på Forsamlingen, når han er i nærheden," svarede Alastair med et bestemt blik. Så gik han, og Call havde ikke andet valg end at følge efter.

KAPITEL TO

Konsilium var ligesom Magisterium bygget, så det lå skjult for alle ikke-magere. Det lå under Virginias kyst, og gangene snøede sig dybt ned under vandet. Call havde hørt om stedet, men var alligevel ikke forberedt, da Alastair standsede på vej ned ad en mole og pegede på en rist for fødderne af dem. Risten var delvist dækket af blade og jord.

“Hvis man sætter øret til risten, kan man som regel høre et eller andet kedeligt foredrag, men i aften kan man måske høre musik.” Selv om Alastair ikke omtalte Konsilium i smigrende vendinger, havde han en længselsfuld klang i stemmen.

“Men du har da aldrig gået der, vel?” spurgte Call.

“Nej, ikke som elev,” svarede Alastair. “Jeg var en del af den generation, som ikke nåede det. Vi havde alt for travlt med at dø i krigen.”

Indimellem tænkte Call hårdt, at alle bare skulle have ladet Constantine Madden være i fred. Ja, han havde udført grusomme eksperimenter, hvor han kanaliserede kaos ind

i mennesker og dyr og dermed skabte de kaos-ramte. Ja, han havde vækket de døde til live igen i et forsøg på at finde en kur mod døden, så han kunne genoplive sin bror. Ja, han havde brudt mange af magernes love. Men hvis alle havde ladet ham være i fred, ville mange mennesker måske stadig være i live. Også Calls mor.

Den rigtige Call ville også stadig være i live, kunne han ikke lade være med at tænke.

Men alt det kunne Call ikke sige noget om, og derfor sagde han ingenting. Aaron så ud over bølgerne på den nedgående sol. Han havde boet hos Call hele sommeren, og det havde været som at have en bror. Han havde haft en at lave sjov med, en at se film og destruere robotter sammen med. Men på køreturen til Konsilium var Aaron blev stadigt mere stille. Da Alastair parkerede sin sølvfarvede Rolls-Royce Phantom fra 1937 nær molen, og de havde passeret en stor, sær statue af Poseidon, var Aaron stort set holdt op med at sige noget overhovedet.

“Er du okay?” spurgte Call, da de gik videre.

Aaron trak på skuldrene. “Det ved jeg ikke rigtig. Jeg var forberedt på at være makar. Jeg vidste, at det var farligt, og jeg var bange, men jeg forstod, hvad det var, jeg skulle. Og når folk gav mig ting, forstod jeg hvorfor. Jeg forstod, at jeg skyldte dem noget til gengæld. Men nu ved jeg ikke, hvad det betyder at være makar. Jeg mener, det er jo fedt nok, at vi ikke er i krig mod Fjenden, men hvad skal jeg så ...”

“Så er vi her,” sagde Alastair og standsede. Bølger hamrede ind mod de sorte klipper omkring dem, så tidevandspytterne blev pisket til skum og salte dråber hang i luften. Call mærkede den lette byge som et køligt pust i ansigtet.

Han ville gerne sige noget beroligende til Aaron, men Aaron så ikke på ham mere. Med rynkede bryn betragtede han en

kriblende krabbe. Den forcerede en klynge tang, der var viklet sammen med et stykke gammelt reb. De flossede ender flød i vandet som løst hår.

“Er det sikkert?” spurgte Call i stedet.

“Så sikkert, som det kan være, når magere er indblandet,” svarede Alastair og bankede en hurtig gentagende rytme med foden. Et øjeblik skete der ikke noget – så lød der en skurren, og et firkantet klippestykke gled til side og afslørede en lang vindeltrappe. Den snoede sig ned, ned, ned, som trappen i biblioteket på Magisterium, bortset fra at der ikke var reoler med bøger her. Der var faktisk ikke andet end den snoede trappe og for enden et glimt af et marmorgulv.

Call sank. Det ville være en hård nedstigning for alle, men for ham var den næsten umulig. Hans ben ville begynde at gå i krampe halvvejs nede, og hvis han snublede var det et uhyggeligt fald.

“Øhm,” sagde Call. “Jeg tror ikke, jeg kan ...”

“Svæv,” sagde Aaron stille.

“Hvad?”

“Du kan svæve ved hjælp af luftmagi. Vi er omgivet af klipper ... jord og sten. Skub fra mod stenene, så skal de nok løfte dig. Du skal ikke flyve, bare svæve et par centimeter over jorden.”

Call skævede til Alastair. Efter at han i årevis havde fortalt Call, at magi var af det onde, og at magerne var onde og ville slå ham ihjel, gjorde det ham stadig en smule dårligt tilpas at bruge magi med ham i nærheden. Men Alastair kastede et blik ned ad den lange trappe og nikkede kort.

“Jeg går ned som den første,” sagde Aaron. “Hvis du falder, griber jeg dig.”

“Så går vi i det mindste ned sammen.” Call begyndte at gå

baglæns ned ad trappen. Han satte omhyggeligt den ene fod bag den anden. Lyden af stemmer og klirrende sølvtøj drev op langt nedefra. Han tog en dyb indånding og rakte ud efter styrken i jorden – for at gribe ned i den og trække den ind i sig. Så skubbede han fra, som satte han af fra siden i en swimmingpool.

Han fornemmede trækket i sine muskler og derefter en letthed, da han steg op i luften. Han fulgte Aarons instrukser og prøvede ikke at hæve sig mere end få centimeter fra klippen. Han svævede nedad og holdt bare lige nok afstand til trinnene, så han ikke stødte ind i dem. Selv om han gerne ville sige til Aaron, at han ikke ville falde, var det rart at vide, at der var en, som var parat til at gribe ham.

Alastairs taktfaste skridt var også beroligende. De bevægede sig forsigtigt nedad. Alastair og Aaron til fods og Call svævende over trinnene. Et par trin fra bunden lod han sig langsomt dale ned. Han ramte trinnet og snublede.

Det var Alastair, der rakte ud og greb fat i hans skulder. “Rolig nu,” sagde han.

“Det går fint,” sagde Call gnavent og gik hurtigt de sidste par trin ned. Han havde lidt ondt i musklerne, men det var intet imod, hvor ondt det ville have gjort, hvis han var gået. Aaron stod allerede for foden af trappen og sendte ham et stort smil.

“Se lige,” sagde han. “Det er så Konsilium.”

“Wow.” Call havde aldrig set noget lignende. Magisteriums huler var ofte storslåede, og nogle var enorme, men det var underjordiske huler, hugget ud af klippen. Det her var anderledes.

En enorm sal åbnede sig foran dem. Væggene, gulvet og søjlerne, der holdt loftet, var alle af hvidt marmor med gyldne årer. Et vævet kort over Konsilium hang på den ene væg. Langs den ene side var der et bredt podium, og bag det hang farvestrålende

bannere prydet med citater af Paracelsus og andre berømte alkymister. *Alt er forbundet*, stod der på det ene banner med gyldne bogstaver. *Ild og jord, luft og vand. Alt er et, ikke delt i fire, eller to, ej heller i tre dele, men er ét. Der, hvor de ikke er forenet, er der kun et usammenhængende tomrum.*

En stor lysekrone hang ned fra loftet. Store krystaller dinglede fra den som tårer og sendte regnbuefarvet lys ud over den store menneskemængde – medlemmer af Forsamlingen i gyldne kåber, Magisteriums mestre i sort og alle andre i elegante jakkesæt og kjoler.

“Fornemt,” sagde Alastair dystert. “Alt for fornemt.”

“Ja,” sagde Call. “Magisterium er som en losseplads. Jeg anede ikke, at her så sådan ud.”

“Der er ingen vinduer,” sagde Aaron og så sig om. “Hvorfor er der ikke det?”

“Sikkert fordi vi er under vandet,” svarede Call. “Ville trykket ikke knuse ruderne?”

Før de nåede at fortsætte deres spekulationer, løsrev mester North sig fra gæsterne og nærmede sig – han var rektor på Magisterium. “Alastair. Aaron. Call. I kommer for sent.”

“Undersøisk trafikprop,” svarede Call.

Aaron stak en albue i siden på ham.

Mester North sendte ham et bistert blik. “Nå, men nu er I her. De andre venter sammen med Forsamlingen.”

“Mester North,” hilste Alastair med et afmålt nik. “Jeg beklager, at vi kommer for sent, men vi er æresgæsterne. I kunne jo dårligt begynde uden os, vel?”

Mester North sendte ham et smalt smil. Både han og Alastair så ud, som om anstrengelsen ved at opføre sig pænt hurtigt kunne blive for meget for dem begge to. “Følg med.”

Aaron og Call sendte hinanden et blik, før de fulgte efter de

voksne gennem salen. Da de nærmede sig gæsterne, begyndte folk at trænge sammen om dem. De stirrede på Aaron – og også på Call. En midaldrende mand med hængevom greb Call i armen.

“Tak,” hviskede manden, før han slap ham igen. “Tak for, at du var med til at dræbe Constantine.”

Det var jeg ikke. Call vaklede videre, mens hænder rakte frem fra mængden. Han trykkede nogle stykker, ignorerede andre og gav en enkelt highfive, men følte sig så dum.

“Har du haft det sådan her hele tiden?” spurgte han Aaron.

“Nej, ikke før sidste sommer,” svarede Aaron. “Men jeg troede, du gerne ville være en helt.”

Det er vel bedre end at være en skurk, tænkte Call, men lod ordene dø på tungen.

Omsider nåede de den ventende Forsamling, som svævende sølvreb adskilte fra resten af menneskehavet. Anastasia Tarquin, et af de mest magtfulde medlemmer af Forsamlingen, talte med Tamaras mor. Tarquin var en utrolig høj, ældre kvinde med kraftigt, sølvgråt hår sat op i en stor frisure. Tamaras mor måtte lægge hovedet tilbage for at se op på hende.

Tamara stod sammen med Celia og Jasper. De grinede alle tre af et eller andet. Call havde ikke set Tamara siden starten af sommerferien. Hun havde en lysegul kjole på, der fremhævede hendes brune hud. Hendes hår faldt i kraftige, mørke bølger om hendes ansigt og ned ad ryggen. Celia havde gjort noget interessant, elegant og kunstnerisk med sit lyse hår. Hun havde en let, havskumgrøn kjole på, som bølgede blidt omkring hende.

Begge piger vendte sig mod Call og Aaron. Tamaras ansigt lyste op, og Celia smilede. Call følte det, som om nogen sparkede ham i brystet. Underligt nok føltes det ikke ubehageligt.

Tamara løb hen til Aaron og gav ham et hurtigt knus. Celia

holdt sig i baggrunden, som om hun pludselig var genert. Det var Jasper, der gik hen til Call og klappede ham på skulderen, hvilket var en lettelse, for der var ikke noget ved Jasper, som fik Call til at føle, at hans verden vippede. Jasper lignede sit sædvanlige, selvsikre jeg. Hans mørke hår strittede af hårgele.

“Nå, hvordan har den gamle dødsfjende det?” hviskede han og fik Call til at krympe sig. “Du er aftenens stjerne.”

Call hadede, at Jasper kendte sandheden om ham. Og selv om Jasper sikkert aldrig ville afsløre hemmeligheden, afholdt det ham ikke fra at komme med bemærkninger og stikpiller til Call, så snart han havde mulighed for det.

“Kom,” sagde mester Rufus. “Tiden går. Vi har en ceremoni at deltage i, hvad enten vi vil det eller ej.”

Og så blev Call, Aaron, Tamara, Jasper, mester Rufus, mester Milagros og Alastair gennet op på podiet. Celia vinkede til dem.

Så snart Call fik øje på stolene på podiet, vidste han, at de var i vanskeligheder. Stole betød, at det ville blive en lang ceremoni, og han tog ikke fejl. Ceremonien forsvandt i en ukoncentreret dis, men det var en langvarig og kedelig dis. Adskillige medlemmer af Forsamlingen holdt tale om den betydningsfulde rolle, de selv havde spillet i missionen. “De kunne ikke have gjort det uden mig,” sagde et lyshåret medlem, som Call aldrig havde set før. Mester Rufus og mester Milagros fik ros for at have så dygtige lærlinge. Familien Rajavi fik ros for at have opfostret så modig en datter. Alastair blev rost for sin energiske indsats som ekspeditionens leder. Og børnene selv fik æren af at blive kaldt alle tiders store helte.

De fik klapsalver og kindkys og skulderklap. Alastair fik en tung medalje, der svingede om halsen på ham. Da de skulle rejse sig for sjette gang for at modtage klapsalver, begyndte han at se vild ud i blikket.

Ingen nævnte det afhuggede hoved, eller at alle fejlagtigt havde troet, at Alastair stod i ledtog med Fjenden, eller at ingen på Magisterium havde vidst, at børnene var taget ud på missionen. Alle opførte sig, som om det havde været planen hele tiden.

De fik alle deres bronzeårsarmbånd og glimtende røde beryller som symbol på deres bedrifter. Call spekulerede på, hvad den røde sten helt præcist betød – hver eneste stens farve havde en betydning. Gul for helbredelse, orange for mod og så videre.

Call trådte frem, så mester Rufus kunne fastgøre stenen til hans armbånd. Den røde beryl satte sig fast med et klik, som om en nøgle blev drejet i en lås. *Callum Hunt, makar!* var der en, der råbte i salen. En anden rejste sig og råbte Aarons navn. Call lod råbene skylle ind over sig som et forvirrende tidevand. *Call og Aaron! Makarer, makarer, makarer!*

Call mærkede en hånd strejfe sin skulder. Det var Anastasia Tarquin. "I Europa," sagde hun, "fejrer man ikke nye kaosmagere. Man slår dem ihjel."

Call vendte sig chokeret mod hende, men hun var allerede på vej væk gennem den sammenstimlede Forsamling. Mester Rufus, der tydeligvis ikke havde hørt hende – det havde kun Call – trådte frem mod ham og Aaron. "Makarer," sagde han. "Det her er ikke kun en fest. Vi har også noget, vi må tale om."

"Her?" spurgte Aaron forskrækket.

Rufus rystede på hovedet. "Det er på tide, I ser noget, som kun få lærlinge nogen sinde har set. Krigsrummet. Følg efter mig."

Tamara så bekymret efter Aaron og Call, da de blev ført gennem menneskemylderet. "Krigsrummet?" mumlede Aaron. "Hvad er det?"

"Det ved jeg ikke," hviskede Call tilbage. "Jeg troede, krigen var slut."

Mester Rufus førte dem hurtigt om bag de svævende reb, undgik flokkens blikke, indtil de nåede en dør i den fjerneste væg. Det var en bronzedør med udskårne høje sejlskibe, kanoer og eksplosioner over havet.

Rufus skubbede døren op, og de trådte ind i Krigsrummet. Synet af de imponerende mange vinduer fik Call til at tænke på sit argument for, hvorfor der ikke burde være nogen på Konsilium. Gulvet var lavet af marmor, men alle andre flader var af glas, som strålede af magisk lys. På den anden side af glasset kunne Call se havdyr svømme rundt. Fisk med farvestrålende striber, hajer med kulsorte øjne, elegante, bølgende rokker.

“Wow,” sagde Aaron og lagde nakken tilbage. “Se op.”

Call gjorde, som han sagde, og så vand over sig. Det glødede i lyset fra havoverfladen. En stime sølvfarvede fisk fór forbi, hvorefter de som på kommando vendte om og strøg af sted i en ny retning.

“Sæt jer,” sagde formand Graves. Han var gammel, gnaven og ondskabsfuld. “Vi er klar over, at dette er en fest, men der er også ting, som må diskuteres. Mester Rufus, du og dine to lærlinge skal sidde der.” Han pegede på stolene ved siden af sig.

Call og Aaron så tøvende på hinanden, før de sjokkede hen til deres pladser. Resten af Forsamlingens medlemmer var småsludrende ved at samles omkring bordet. På den anden side af loftsglasset snoede en ål sig gennem vandet og snuppede en langsom fisk. Call spekulerede på, om det mon var et dårligt varsel?

Da tavsheden sænkede sig over lokalet, tog Graves ordet igen. “Takket være denne aften's æresgæster, skal vi have en ganske anderledes samtale end forventet. Constantine Madden er død.” Han så sig om i lokalet, som om han ventede på, at informationen skulle bundfælde sig. Call kunne ikke lade være med

at tænke, at hvis det ikke var sivet ind endnu, ville det aldrig ske, især ikke når man tog i betragtning, hvor mange gange der var blevet sagt *Dødens Fjende er død!* under ceremonien. “Og dog” – Graves hamrede en hånd ned i bordet, så Call spjættede – “kan vi *ikke* slippe af! Constantine Madden er måske nok overvundet, men hans hær er stadig derude. Vi må slå til med det samme og udrydde de kaos-ramte og alle Constantines allierede.”

En mumlen bredte sig i lokalet. “Ingen har set spor efter de kaos-ramte siden Maddens død,” sagde mester North. “Det er, som om de forsvandt, da han gik bort.”

Flere magere så håbefulde ud, men Graves rystede dystert på hovedet. “De er derude et sted. Vi må sammensætte forskellige hold, der kan jage dem og tilintetgøre dem.”

Call fik en smule kvalme. De kaos-ramte var stort set tanke-tomme zombier, hvis menneskelighed var blevet fortrængt af kaos, men han havde hørt dem tale. Han havde set dem bevæge sig og ovenikøbet lægge sig på knæ foran ham. Tanken om et ligbål af deres brændende kroppe fik det til at vende sig i ham.

“Hvad med de kaos-ramte dyr?” spurgte Anastasia Tarquin. “De fleste har aldrig tjent Dødens Fjende. De er blot efterkommere af de ulyksalige skabninger, der gjorde. I modsætning til de kaos-ramte mennesker lever de faktisk og er ikke genopvækkede lig.”

“Men de er stadig farlige. Jeg foreslår, at vi udrydder dem alle,” sagde Graves.

“Ikke Havoc!” råbte Call, før nogen nåede at standse ham.

Forsamlingen vendte sig mod ham. Et lille smil spillede om Anastasias læber, som om hun nød hans udbrud. Hun lod til at være en, der godt kunne lide, når tingene ikke gik, som alle forventede. Hendes blik gled videre til Aaron for at vurdere hans reaktion.

“Makarens kæledyr,” sagde hun og så igen på Call. “Havoc må da kunne fritages.”

“Og Orden i Kaos har studeret andre kaos-ramte dyr. Det vil være til gavn for deres forskning, hvis man lader nogen af dem leve,” tilføjede Rufus.

Orden i Kaos var en lille flok oprørske magere, der studerede kaosmagi og boede i skoven omkring Magisterium. Call var ikke sikker på, hvad han skulle mene om dem. De havde prøvet at tvinge Aaron til at blive og hjælpe med deres kaos-eksperimenter. Og de havde ikke spurgt pænt.

“Ja, ja,” sagde Graves afvisende. “Nogle få kan vel godt skånes, men jeg bryder mig ikke om Orden i Kaos, som I udmærket ved. Vi skal holde øje med dem for at sikre os, at ingen af Constantines allierede skjuler sig blandt dem. Og vi skal finde mester Joseph. Vi må ikke glemme, at han er farlig og med stor sandsynlighed vil bruge alkahesten mod os.”

Anastasia Tarquin gjorde et notat på et stykke papir. Flere af de andre magere mumlede for sig selv, og en hel del af dem rettede sig op i et forsøg på at se vigtige ud. Mester Rufus nikkede, men Call havde på fornemmelsen, at han heller ikke brød sig om Graves.

“Ydermere må vi sikre os, at Callum Hunt og Aaron Stewart bruger deres evner som makarer i Forsamlingens tjeneste og til gavn for det omgivende samfund. Mester Rufus, det er alt-afgørende, at du jævnligt rapporterer til os om deres udvikling i løbet af deres bronze-, sølv- og guldår og gør dem klar til livet på Konsilium.”

“De er *mine* lærlinge.” Mester Rufus hævdede det ene øjenbryn. “Jeg skal have frie hænder til at undervise dem, som jeg vil.”

“Det kan vi diskutere senere,” sagde Graves. “Deres status

som makarer kommer før deres status som lærlinge på Magisterium. Det gør både du og de klogt i at huske.”

Aaron sendte Call et bekymret blik. Mester Rufus så dystert ud.

Graves fortsatte: “Eftersom det største antal kaos-ramte dyr befinder sig i skoven omkring Magisterium, forventer vi, at skolen tager hånd om deres tilintetgørelse.”

“Du kan ikke forvente, at Magisteriums lærlinge skal bruge deres skoletid på at myrde dyr,” protesterede mester Rufus og rejste sig. “Jeg modsætter mig på det kraftigste dette forslag. Mester North?”

“Jeg er enig med Rufus,” sagde mester North efter en kort tøven.

“De er ikke dyr. De er uhyrer,” argumenterede Graves. “Skoven omkring Magisterium har vrimlet med dem i årevis, og vi har ikke taget sagen så alvorligt, som vi burde, fordi Fjenden altid kunne skabe flere. Men nu ... nu har vi mulighed for at udrydde dem.”

“De er måske nok uhyrer,” sagde Rufus, “men de ligner dyr. Og der findes de dyr, som for eksempel Havoc, der bør få os til at standse op og overveje, om de ikke kan reddes i stedet for at blive tilintetgjort. Det er da til gavn for magernes samfund, at vores elever lærer barmhjertighed. Constantine Madden,” tilføjede han lavmælt, “lærte det aldrig.”

Graves sendte ham et blik fyldt med noget nær had. “Fint,” sagde han kort for hovedet. “Fjernelsen af de kaos-ramte dyr vil blive varetaget af et hold anført af mig selv og andre medlemmer af Forsamlingen. Og forvent ikke, at jeg tager mig af klager over vores tilstedeværelse i skoven, hvor jeres lærlinge træner. Det her er vigtigere end din skole.”

“Ja, det er klart,” svarede mester Rufus stadig i samme

lavmælte tonefald. Call prøvede at fange hans blik, men Rufus var urokkelig.

“Og så er der kun ét punkt tilbage på dagsordenen,” sagde Graves. “Spionen.”

Denne gang bredte en højlydt mumlen sig omkring bordet.

“Vi har grund til at tro, at der er en spion på Magisterium,” bekendtgjorde Graves. “En eller anden befriede elementalen Automotones og sendte den af sted for at dræbe makar Aaron Stewart.”

Alle så på Call og Aaron.

“Jep,” sagde Call. “Det skete faktisk.”

Graves nikkede. “Vi opsætter forskellige spionfælder på skolen, og Anastasia vil bevogte tunnelerne, hvor de store elementaler er. Spionen bliver pågrebet og vil få en passende straf.”

Spionfælder? Aaron så på Call og formede ordet med munden. Call prøvede at lade være med at grine, da han kom til at forestille sig et dybt hul midt på en af gangene skjult under vigtige papirer. Men da det for en enkelt gangs skyld virkede, som om Forsamlingen og Magisterium havde en plan for, hvordan de ville håndtere en egentlig fare, kunne Call måske bruge sit bronzeår på at lære noget og komme i almindelige, sjove vanskeligheder i stedet for den slags, der tilintetgjorde verden.

Så længe han holdt Havoc væk fra skoven og dyremorderne.

Så længe mester Joseph ikke vendte tilbage.

Så længe der ikke var noget galt med hans sjæl.